

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Agnieszka Zielińska

Protokolant: sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

Prokurator: Beata Wojciechowska, Tomasz Retyk, Jarosław Anioł, Jakub Bętkowski

po rozpoznaniu w dniach 06.09.2016 r., 11.10.2016 r., 30.01.2017 r., 16.03.2017 r.

sprawy:

1. U. M. (1) z d. R., córki A. i A. zd. J., urodzonej w dniu (...) w P.
2. **M. M.**, córki Z. i J. zd. O., urodzonej w dniu (...) w P.

oskarżonych o to, że:

w dniu 08 października 2013 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu w celu uzyskania pożyczki podszywając się pod E. W. (1) poprzez wykorzystanie jej danych osobowych oraz w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej wyłudziły pożyczkę gotówkową z firmy (...) w ten sposób, że posługując się kserokopią jej dowodu osobistego sfalszowały umowę pożyczki nr (...) na kwotę 700 zł z firmą (...) oraz inną dokumentację niezbędną dla jej uzyskania, a następnie posługując się tymi dokumentami jako autentycznymi uzyskały pożyczkę na dane E. W. (1) na kwotę 700 zł, którą to pożyczkę następnie w znacznym stopniu spłaciły, czym działały na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. i E. W. (1),

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. oskarżoną **U. M. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzuczonego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 37a kk wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. oskarżoną **M. M.** uznaje za winną popełnienia zarzuczonego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 37a kk wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
3. zasądza od oskarżonej U. M. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 593,49 (pięćset dziewięćdziesiąt trzy 49/100) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty,
4. zasądza od oskarżonej M. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 593,49 (pięćset dziewięćdziesiąt trzy 49/100) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

D. W. (1) po urodzeniu dziecka w październiku 2013 roku musiał wykonać kserokopie dowodu osobistego swojej żony. W tym celu udał się do punktu kserograficznego mieszczącego się na ul. (...) w P. gdzie pracowała oskarżona M. M.. Tylko tam jeden raz była wykonywana kopia tego dowodu. Kserokopię wykonywała młoda kobieta.

(zeznania świadka D. W.-40v, 10v)

M. M. i U. M. (2) były znajomymi. U. M. w okresie od 2010 roku do 2014 roku pracował w firmie pożyczkowej (...) i zajmowała się udzielaniem pożyczek i wyszukiwaniem klientów. W pewnym okresie czasu za zgodą swojego kierownika do pracy wciągnęła swoją córkę by ta podpisywał się formalnie na dokumentach, bowiem U. M. z uwagi na zajęcie komornicze chciała uniknąć wykazywania dochodu z wykonywanej pracy.

(wyjaśnienia oskarżonej U. M. -k. 39)

W 2013 roku koleżanka córki M. M., poprosiła U. M. by ta udzieliła pożyczki jej znajomej. Jednocześnie powiedziała, że znajoma nie chce przychodzić osobiście i żeby pożyczkę udzielić za pośrednictwem M. M.. Za to U. M. miała dostać 50 złotych. U. M. wypełniła komplet dokumentów na podstawie kserokopii dowodu osobistego przekazanego jej przez M. M.. Na dokumentach tych widnie formalnie podpis S. M. obecnie S. – córki U. M.. Umowa pożyczki została opatrzona datą 8 października 2013 roku. M. M. początkowo przynosiła U. M. pieniądze na spłatę pożyczki.

(wyjaśnienia oskarżonej U. M. -k. 39)

Podpisy na dokumentach związanych z udzieleniem pożyczki nr (...) zostały sporządzone przez U. M. (2). Nadto wszystkie inne wypełnia pozycji w drukach zostały nakreślone przez U. M..

Na podstawie tak wypełnionych dokumentów została udzielona na nazwisko E. W. pożyczka na kwotę 700 zł przez firmę (...) w W. – nr umowy (...).

(opinia grafologiczna -k. 79;

dokumentacja dotyczą pożyczki -k. 30)

E. W. (1) w marcu 2015 roku otrzymała wezwanie z firmy windykacyjnej do spłaty zaciągniętego na podstawie w/w umowy zobowiązania. Wtedy dowiedział się o tym, że zaciągnęła pożyczkę o numerze (...) w dniu 8.10.2013 roku w P. Okazało się, że w umowie wpisany został adres pod którym nigdy nie mieszkała. Część pożyczki była już spłacona. Kobieta zawiadomiła o wszystkim policję.

(notatka -k. 1;

zeznania świadka E. W.- k. 3, -k. 6v, 40v;

zeznania świadka D. W.- k.10v, 40v)

Oskarżone były już karane.

(karta karna -k.102-13, 105)

Oskarżona U. M. (2) na etapie postępowania przygotowawczego i przed sądem przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

(wyjaśnienia oskarżonej -k.39 -k. 74-74v, -k. 39v)

Oskarżona M. M. na etapie postępowania przygotowawczego i przed sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

(wyjaśnienia oskarżonej -k.59 -k. 74-74v, -k. 39v)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

W ocenie sądu na wiarę zasługują częściowo wyjaśnienia złożone przez oskarżoną U. M.. Podała ona w jaki sposób zostały pozyskane dane z dowodu osobistego E. W. (1) oraz podała jaki udział w całym przedsięwzięciu odegrała ona i jaki był udział oskarżonej M. M.. U. M. nie miała jakiegoś racjonalnego powodu do tego by kłamać i niesłusznie pomawiać M. M.. Co prawda powiedziała, że podpisy na dokumentacji pożyczkowej E. W. nie zostały przez nią nakreślone co zostało zweryfikowane za pomocą opinii grafologicznej to jednak potwierdziła, że całą resztę wypełniła ona. Sąd nie miał możliwości zapytać potem o to oskarżoną bowiem odmówiła składania wyjaśnień.

Sąd wziął pod uwagę to, że w podobny sposób były zaciągane przez nią zobowiązania co do innych osób i dlatego U. M. mogła pomylić akurat tę kwestię.

Jeżeli U. M. miała by pomawiać M. M. to właściwie było by to racjonalne zachowanie tylko wtedy gdyby miała coś na tym skorzystać np. doprowadzić do uniewinnienia swojej osoby. W tym przypadku jej wina i tak była niezależna od winy M. M..

Z kolei M. M. miała możliwość skopiowania dowodu osobistego E. W. bowiem był on kserowany tylko jeden raz w miejscu gdzie oskarżona pracowała. Co więcej E. W. nie zaciągała innych pożyczek w tego typu firmach co za tym idzie linia obrony M. M. co do tego, że U. M. zajmując się udzielaniem tzw. chwilówek miała dostęp do różnego rodzaju danych osobowych wyklucza, by w taki sposób mogła pozyskać potencjalnie dane osobowe E. W..

Nadto osoba ta nie mieszka na terenie miasta lub gminy P., a przecież M. M. sugerowała, że U. M. mogła zdobyć te dane pracując w U. (...) P.

Przyjęta przez M. M. sądem linia obrony była nakierowana na to, że oskarżona ze sprawą nie ma nic wspólnego. W ocenie Sądu jednak bez jej udziału nie byłoby możliwym pozyskanie przez U. M. danych osobowych E. W., ponieważ nimi nie dysponowała. Udział M. M. polegał na tym, że dysponując kopią dowodu osobistego dostarczyła dane osobowe E. W. U. M. (2), a ta z kolei złożyła podpis na dokumentacji związanej z udzieleniem pożyczki i ją wypełniła. Następnie taka dokumentacja została przekazana do firmy pożyczkowej (...)

Za zgodne z prawdą zostały uznane zeznania świadków E. W. oraz jej męża. Osoby te zeznały przed sądem odnośnie tego jak kserokopia dowodu osobistego mogła się znaleźć w dyspozycji oskarżonej M. M..

Za prawdziwe uznane zostały także zeznania S. S. w zakresie dotyczącym sprawy.

Za odpowiadającą standardom uznano opinię biegłej ds. pisma ręcznego.

W ocenie Sądu za wiarygodny uznać należy także pozostały materiał dowodowy, zgromadzony w sprawie jako nie budzący wątpliwości co do swojej prawdziwości i autentyczności.

Występek z art. 270 § 1 kk popełnia ten, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentyczny używa. Podrobienie dokumentu ma miejsce, kiedy zostaje on sporządzony przez osobę nieuprawnioną przy zachowaniu pozorów pochodzenia od rzekomego wystawcy dokumentu (zob. wyrok SN z dnia 24 października 2013 r., III KK 373/13, LEX nr 1386041). Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego nie ma przy tym znaczenia, czy działanie zostało podjęte na szkodę, czy w interesie osoby będącej rzekomym wystawcą, w tym również to, czy osoba ta wyraziła zgodę na podrobienie jej podpisu pod dokumentem. Przepis chroni bowiem - o czym już była mowa - dobro powszechne, jakim jest wiarygodność dokumentów, a nie dobro indywidualne (zob. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2007 r., III KK 122/07, LEX nr 310185). Jednocześnie sprawcy podrabiającemu lub przerabiającemu dokument musi towarzyszyć cel w postaci użycia dokumentu jako autentycznego. Przystępstwo fałszu materialnego dokumentu, gdy czynność wykonawcza polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu jest

przestępstwem umyślnym, które może być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Mając z kolei na względzie przedmiot, na który zgodnie z art. 270 § 1 kk nakierowana jest czynność wykonawcza podrobienia lub przerobienia dokumentu należy w ślad za art. 115 § 14 kk wskazać, że dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

Przestępstwo określone w art. 297 § 1 kk popełnia ten, kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Dla przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w powyższym przepisie, konieczne jest udowodnienie u sprawcy istnienia zamiaru umyślnego o kierunkowym zabawieniu, bowiem znamieniem strony podmiotowej opisanego występku jest przedłożenie określonego w nim dokumentu lub oświadczenie w szczególnym celu – w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby określonego przysporzenia pieniężnego.

Jednocześnie zauważyć należy, że przestępstwo w formie zjawiskowej współsprawstwa popełnia ten, kto działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą realizuje znamiona czynu zabronionego, przy czym współsprawstwo zaistnieje zarówno wtedy, gdy każdy ze współsprawców swoim zachowaniem zrealizuje wszystkie znamiona przypisanego czynu, jak również wtedy, gdy zachowania współsprawców wzajemnie się dopełniają, składając się na realizację znamion określonego typu czynu zabronionego i przez to wypełniają przedsięwzięte porozumienie przestępcze. Porozumienie to może zostać zawarte w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany, istotne jest bowiem, aby uczestnik porozumienia miał świadomość i wolę wspólnego popełnienia czynu nagannego (V. Konarska-Wrzošek (red.), Kodeks Karny. Komentarz, 2016, LEX, komentarz do art. 18 k.k.).

Stosownie natomiast do treści art. 190 a §2 kk karze podlega ten kto podszywa się pod inną osobę lub też wykorzystuje jej wizerunek lub dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że działanie oskarżonych podjęte wspólnie i w porozumieniu wypełniło znamiona wszystkich opisanych wyżej czynów zabronionych. Oskarżona M. M. dostarczyła dane osobowe E. W. pozyskane wcześniej z kserokopii dowodu osobistego, a oskarżona U. M. podrobiła dokument wniosku kredytowego, umowy pożyczki i pozostałej dokumentacji i uzupełniła danymi osobowymi E. W. oraz umieściła w nim niezgodne z rzeczywistością dane co do miejsca zatrudnienia oraz wysokości osiąganego dochodu. Następnie tak sporządzony dokument został przekazany przez U. M. jako pośrednika do (...) w W. w celu uzyskania pożyczki. W ten sposób jednocześnie oskarżone podszyły się pod osobę E. W. wykorzystując dane osobowe do tego by wyrządzić jej szkodę majątkową.

Oskarżone są winne, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary Sąd baczyl, by była ona adekwatna do okoliczności sprawy, a zwłaszcza do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą poczytano oskarżonej. U. M. to, że przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Na niekorzyść poczytano natomiast znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz znaczny stopień zawinienia.

W ocenie sądu karą adekwatną i sprawiedliwą w tym przypadku będzie kara grzywny. Ilość stawek (200) odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu, wysokość każdej stawki (10) zaś, sytuację majątkową oskarżonych. W ocenie Sądu surowa kara grzywny jest wystarczająca. Sąd wziął pod uwagę na korzyść obu oskarżonych to, że kwota pożyczki nie była wysoka ale co najważniejsze w większości została spłacona. Co prawda toczą się inne postępowania karne ale Sąd może brać pod uwagę tylko wyroki prawomocne. Nadto kara grzywny jest odpłatą proporcjonalną do skali zarzutu- w tym przypadku dotyczy pokrzywdzenia jednej osoby.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od każdej z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 593,49 złotych stanowiącą połowę wydatków poniesionych w toku postępowania. Złożyły się na nie:

-ryczałt za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu przygotowawczym-20 zł i w postępowaniu sądowym -20 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 roku , Nr 108, poz. 1026).

-opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 złotych, na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 08 2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2003 roku , Nr 151, poz. 1468)

- koszty opinii biegłego ds. pisma ręcznego – 1.086,98 złotych.

Opłatę w wysokości 200 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).